

מאורות אל העבר

א אדר תרנח | 23/02/1898

מאת Émile Zola - Scan of; Aurore, ויקפדיה נחלת הכלל,

אני מאשים

“אתה נאשם בהוצאת דיבה על הצבא ועל הרפובליקה הצרפתית”. הסופר אמיל זולא ישב על ספסל הנאשמים בפריס בא’ באדר תרנח”ח (23.2.1898), ונשאר אדיש גם נוכח שנת המאסר שנגזרה עליו. הוא לא התחרט לרגע על המאמר שאותו פרסם חודש קודם לכן תחת הכותרת “אני מאשים”. במאמר, שהיה סוג של מכתב גלוי שהופנה לנשיא צרפת, מחה זולא בתוקף על העוול שנעשה לקפיטן אלפרד דרייפוס, קצין יהודי שהואשם מסיבות אנטישמיות בריגול לטובת גרמניה, על לא עוול בכפו. זולא, כרבים מהסופרים והעיתונאים בצרפת, התקומם מול העוול שנעשה לדרייפוס, שנמק במאסר עולם במושבת־עונשין צרפתית מרוחקת. המאמר שבו חשף זולא את השיטות שבאמצעותן הומטה האשמה הבדויה על דרייפוס עורר סערה, וזולא הואשם, כאמור, בביזוי המדינה והצבא. מיד לאחר גזר הדין נמלט זולא מצרפת, והפרשה טלטלה את המדינה כולה. במשך קרוב לעשור נחלקה צרפת בין “הדרייפורסים” למתנגדיהם. ממשלות נפלו ומשפחות נקרעו בעקבות הפרשה. בשנת 1906, עשור לאחר שהורשע בריגול, ולאחר מאבק ציבורי ארוך שהובילו זולא וחבריו, זוכה אלפרד דרייפוס מכל אשמה.

מפת עולם

